

Menighedsraadet, skal man ikke tale saa højt om det ønskelige i at udelukke Socialdemokraterne, om hvis Vantro man for øvrigt slet ikke kan have nogen Mening, og hvis religiøse Forhold man ikke kender, idet Socialdemokratiet er et Parti, der kan rumme alle religiøse Opfattelser. For øvrigt kan jeg ikke sige andet, end at min Mening om, at Præsterne ikke ere saa gode, som de burde være, og at man derfor ikke burde udsætte dem for Fristelser ved at sætte dem paa en privilegeret Stilling, blev i høj Grad bestyrket, da jeg forleden Dag i et Blad, der ganske sikkert staaer den højtærede Kultusminister nær, „Ringkøbing Amts Dagblad“, læste en Artikel om det kristelige Røre, undertegnet af en Mand, der kalder sig „Ice“, og som vistnok ogsaa staaer den højtærede Kultusminister meget nær. I denne Artikel hedder det: „Sagen er selvfølgelig den, at de gode Præstemænd nok ville tillade Menighedens Medlemmer at yde Tiende og Offer, men ikke synes om, at de ogsaa skulle være med til at bestemme, hvem der skal være deres Præst.“ Her er skildret Præster i Almindelighed som begærlige og magtsyge; men jeg blev meget mere glad over den uventede Tilslutning til min Opfattelse, da jeg læste videre, hvor der staaer: „Enhver kan tage til Skomager, hvem han vil, og han maa ogsaa bruge, hvilken Læge han vil, men begynder han at ville snakke med om, hvem der skal være hans Sjælesørger, saa blive Præsterne urolige, det kan slet ikke gaa an. Ja, men hvorfor ikke? Jo, for Guds Riges Skyld.“ Her siger altsaa denne Ice i Ringkøbing Amts Dagblad, at Præsterne ere intolerante og tillige meget store Hyklere; naar de ville forsvare deres Intolerance, saa paakalder de Guds Rige. Jeg har ikke vovet at udtale mig saa skarpt om Præsterne — i Almindelighed i alt Fald. Ja, denne Ice gaar langt videre, han skriver nemlig: „Som bekendt er det ikke igennem Præsterne, at man skal vente sig nogen som helst Reformation eller Forbedring i Kirkens Styrelse“, og saa fortsætter han med, hvad der utvivlsomt er rigtigt og historisk, og viser, at vedkommende Forfatter er Seminarist og kender sin Historie: „Det var Præster, der fik Johan Huss paa Baalet, sat Morten Luther i Rigens Ban og kastet Hans Tavsens i Fængsel“ — det er rigtigt, det var det — „det var ogsaa Præster, der kæmpede ivrigst saavel mod Loven om Sognebaandsløsning saavel som mod Loven om Valgmenigheder. Man maa derfor ikke forundre sig over, at Præsterne ogsaa ere

paa Færde nu, da det gælder Menighedernes Ret til Indflydelse paa Præstevalget“ . . .

Formanden: Det er vistnok for vidtløftigt et Citat.

Borghjerg: Jeg standser nu. Jeg vilde ikke have vovet et saa vidtløftigt Citat, hvis jeg ikke havde troet, at det var en Udtalelse, der stod den højtærede Kultusminister saa nær. Her skildres altsaa Præsterne som reformfjendtlige, tyranniske, grusomme, som de, der til alle Tider have vist sig som Modstandere af alle borgerlige og kirkelige Fremskridt. Naar vi læse saadanne Ord i Ringkøbing Amts Dagblad, i gode Venstreblade, naar vi høre fra Kirkens Side en Mand som Vilhelm Beck udtale sig saaledes om Præsterne, saa maa den højtærede Minister tilgive, at vi sige, at det ikke er værd, at vi give Præsterne nogen som helst privilegeret Stilling, og vi ville jo give dem en yderligere Magtstilling ved at sætte dem ind i et Menighedsraad, hvor der vælges efter Forholdstal. Jeg vil her gøre opmærksom paa et enkelt Punkt, som ikke er kommet frem, men som jeg tror, Udvalget bør lægge Vægt paa, nemlig at Forholdstalsvalg ere gode, vel at mærke paa den almindelige Valgrets brede Grund, men saa snart den almindelige Valgret forfalskes i nogen Maade, bliver Forholdstalsvalg en tvivlsom Ting. Det er bekendt, at Højre f. Eks. siger, at de ville have Forholdstalsvalg til Folketinget, men Folketinget vil naturligvis modsætte sig det, saa længe vi have privilegeret Valgret til Landstinget. Naar man vil opgive denne, kan man faa Forholdstalsvalg til Folketinget. Ligeledes ved man, at Højre i Kjøbenhavn i sin Tid vilde gaa med til Forholdstalsvalg ved Borgerrepræsentantvalgene, men vel at mærke med to Klasser. Forholdstalsvalg er kun retfærdigt, naar det er forenet med fuldt ud almindelig Valgret. Her vil man indføre almindelig Valgret, men tillige give en enkelt Mand en privilegeret Stilling. Det er en Forfalskning af den almindelige Valgret, som jeg tror, vi skulle gennemtænke, før vi gaa med dertil. Jeg skal endnu berøre et Punkt i den højtærede Kultusministers Svar. Han sagde, at jeg havde anket over, at disse Menighedsraad kunde understøtte Præsterne i den saakaldte private Sjælesorg eller Sjælepleje. Dertil svarede Ministeren, at man maatte have Tillid til den almindelige Valgret, og hvorfor saa begrænse de Opgaver, som lægges i den al-